

Fragment uit *Bijzondere Bevallingen*

De geboorte kondigde zich aan. Er werd midden in de kamer een groot, rond bad opgebouwd en gevuld met warm water via een lange slang naar de kraan. Het ging erg goed. Voor Jannie was het ontspannend, voor zover je dat bij een bevalling kunt zeggen. Ze vond het fijn in het grote, warme bad. De bevalling verliep uitermate rustig. Toen de baby geboren werd, kon Jannie hem zelf uit het water tillen en op haar borst leggen. De baby huilde niet, maar keek met grote verbaasde ogen naar het gedempte licht in de kamer. Hij leek helemaal op zijn gemakje, zo in het water bij zijn moeder. Ze legde hem aan de borst en hij begon, heel natuurlijk, meteen te zuigen. Het was echt gaaf dit zo te zien.

Pas toen na ongeveer een kwartier zijn tante, ze is kraamverzorgende, hem overnam, ging temperaturen en aankleden, begon hij te huilen. Moeder werd geholpen met afdrogen en kon zo in het reeds opgemaakte grote bed stappen. Vooral het opruimen en schoonmaken van het bad was nog het meeste werk.

Nu hadden Jannie en haar man vier kleintjes: twee jongens en twee meisjes. Ze waren er maar wát trots op.

Er kwam een vijfde kindje, maar er was toen helemaal geen tijd om iets klaar te zetten. Het was zeven uur op maandagochtend en hun tante had bij toeval bij hen gelogeed. Toen ik binnenkwam, had Jannie al persweeën.

Ik moest snel mijn partusset (mijn instrumentarium) pakken en handschoenen aandoen om de baby op te vangen. Tante hield ondertussen achterwaarts met één been de slaap-

kamerdeur tegen, want achter de deur waren een paar kleine kinderen wakker geworden en die wilden naar binnen. Met haar handen probeerde ze me op afstand nog een matje voor op het bed aan te geven. Het was eigenlijk hilarisch: de hectiek, de roepende kinderen, Jannie die zo stilletjes mogelijk wilde bevallen om de kinderen niet ongerust te maken, een vroedvrouw die haar auto half op de stoep had geparkeerd, en de tante met ongekamde haren die op haar sokken probeerde de deur te barricaderen en de boel onder controle te houden. Vader trachtte zijn vrouw gerust te stellen en tegelijk aan te moedigen. Zodra de baby er was, ging hij naar de kleintjes achter de deur, zodat hun tante en ik de handen vrij hadden om moeder en baby toonbaar voor de kinderen te maken, zodat zij hun nieuwe zusje konden zien.

‘Wat ruikt ze lekker mama’, zei een van de kleintjes. ‘Ze heeft allemaal zalf op haar hoofdje, waarom is dat?’, vroeg een ander. ‘Dat is vernix, een wit vetlaagje dat veel baby’s bij hun geboorte op hun huidje hebben’, antwoordde ik. Het volgende kind keek onder de deken of de buik van mama nu weg was. Al met al een vrolijke gebeurtenis waarvan het hele gezin kon meegenieten.